

ikke kan laves en noget billigere Ordning for Ligning og Opkrævning af denne Statskat.

Schovelin: Det er jo en Række af Bemærkninger, som fra forskellige Sider i Debattens Løb er bleven henvendt til mig i min Egenskab af Ordfører for mit Parti, og jeg maa derfor desto værre lægge noget mere Beslag paa Tingets Tid, end jeg under andre Omstændigheder havde tænkt mig. Først maa jeg rette forskellige Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister roste i høj Grad Brændevinsbrænderierne, fordi de, saaledes som det stod for ham, i Mod sætning til Ølbryggerierne, havde været saa lidet højrøstede, og han lovede dem allernaadigst, at de Henstillinger, som de paa stiltfærdig og diskret Vis havde gjort, ikke desto mindre skulde blive optagne paa velvillig Maade. Nu vil jeg dog, saaledes som for øvrigt allerede den ærede næstsidste Taler (Rode) kom ind paa, sige, at de Herrer Brændevinsbrændere jo ikke have været helt ubekendte med den Mulighed, at der kunde være Tale om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, tværtimod maa jeg sige, at det er noget, som i en Aarrække har svævet over deres Hoveder, og som de vist efterhaanden have vænnet sig til. Jeg tror ogsaa, at de have betragtet sig som slupne heldigt fra det, naar det Gang paa Gang er lykkedes dem at slippe igennem uden at faa den Skatteforhøjelse, som de ventede. Men hvor ganske anderledes ere i Virkeligheden Ølbryggerne stillede! Som jeg allerede i mit første Foredrag tillod mig at gøre opmærksom paa, vare deres Forventninger og maatte deres Forventninger naturligvis være disse, da vi i sin Tid fik Ølskatten, at en Konkurrencen med Brændevinsbrænderne regulerende Forhøjelse af Brændevinsafgiften maatte følge lige i Hælene, og naar den højtærede Finansminister overfor Ølbryggerierne gjorde opmærksom paa det gamle Ord, at naar man har haft et Held, saa maa man beholde dette Held i Erindringen, naar Uheld senere kommer, og sige: Det var dog godt, at jeg var paa den sikre Side sidste Gang, saa har det for Bryggerierne været ganske omvendt: de have Gang paa Gang set deres Forventninger skuffede — i Stedet for at faa den Brændevinsafgift, som vilde ækvivalere Ølskatten, som vilde svare til eller i hvert Fald nogenlunde svare til Forhøjelsen af Skatten af den Alkohol, som er i Øllet, saa de tværtimod deres egen Skat

stige, men Konkurrence-Drikken vedblivende være ubeskattet. Derfor maa jeg sige, at det forholder sig ganske omvendt af saaledes, som den højtærede Finansminister tog den Sag: Ølbryggerierne have i Virkeligheden noget til gode, der bør tages lempeligere paa dem, fordi man saa længe har taget uforholdsmæssig haardt paa dem, thi det er jo dog en ubestridelig, en uomstødelig Kendsgerning, som man ikke kan komme fra, at i en Række af Aar har Alkoholen i bajersk Øl været beskattet uforholdsmæssig højt i Sammenligning med Alkoholen i Vin og Alkoholen i Brændevin. Ølbryggerne kunne derfor saa langt fra siges at være slupne billigere, som den højtærede Finansminister vilde gøre det til, at de tværtimod maa siges at have noget til gode; de have i lang Tid maattet finde sig i at blive uretfærdigt og uligeligt behandlede og kunne derfor naturlig kræve, at der nu endelig kommer en Slags Ligestilling, og at man ikke, naar man saa endelig langt om længe bestemmer sig til at forhøje Brændevinsafgiften, øjeblikkelig benytter Lejligheden til straks ogsaa at skrue Afgiften for Ølbryggerierne i Vejret, Dernæst vilde jeg gerne have Lov til at sige, at Frimodighed dog vel i et demokratisk Samfund ikke er en nogen Egenskab, der særlig bør straffes. Naar man hører den højtærede Finansminister tale og rose Brændevinsbrænderierne og stille dem sin Naade i Udsigt, fordi de have været saa stiltfærdige, men tale højest irriteret overfor Ølbryggerierne, fordi de, saaledes som Direktør Dessau i Aften i „Berlingske Tidende“, har gjort opmærksom paa: „i al Beskedenhed“ have søgt at varetage deres Interesser og være deres egne Interessers Tolk, saa er det dog vel ikke saaledes, at Ølbryggerne skulle straffes derfor? Jeg vil endogsaa gerne have Lov til at gøre Folketinget opmærksom paa, at det egentlige demokratiske Princip er dette, at enhver skal have Lov til at dømme om sine egne Forhold, det er dog det, som Menneskeslægten, det menneskelige Samfund, i Aarhundreder har kæmpet for — det er Demokratiets egentlige Kærne; det er det Princip, der egentlig vandt Sejrr i 1789. Naar man hører den højtærede Finansminister tale, skulde man tro, at Ølbryggerne, fordi de have tilladt sig at have en Mening om deres egne Forhold, vare nogle nichtswürdige Personer, der ikke havde noget som helst andet at gøre end at betale, naar det behagede den højtærede Finansminister. Han siger: Lad os ende-